

12. szám.
Március 18 1876.

Megjelenik minden **szombaton** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan. decz. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16. kr
 Előfizethetui minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. **Kiadó-hivatal** : Pest bará-
 tok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja** : 5 hasábos nonpereille sor 10 kr.
Hirdetések felvételnek : egyedül **Láng Lipót és társa**, I. nemzetközi hir-
 detések felvételi irodájukban **Budapestben**, FÜRDŐ-UTCZA 1-SŐ SZÁM.

XXVIII kötet.

H Y P P A R A T A.

ALCIBIADOT elhagyá neje,
 Haza futott apjához Kyppiáshoz
 És válópert indított férje ellen,
 Az archonok gyűlése szembesité
 A vádlottat s a vádoló felet.
 Felszólításra Hypparata asszony
 (Szép volt és ifju a menyecske még;
 De éles nyelvű, a mint látni fogjuk)
 Előbb kisírva kedvire magát,
 Hozzáfogott a bűnrovás zöméhez
 S meg sem pihent míg el nem végezé,
 A bűnlajstrom pedig hosszú vala
 Kezdték a pénzen. Alcibiades,
 Marokkal szórja mindenütt a pénzt
 De bezzeg otthon, annál zsugoribb.
 Ő a kocsmában cyprusit iszik,
 S az asszonynak marad a barna lé,
 Minőt a spartai inségesek
 Szürcsölnek a leves intézetekben.

Sajnál egy sandáltalpat a nejétől,
 Pedig maga Apelles suszterénél
 Dolgoztat! Milyen ócska ez a chlamys!
 Ki is ment már Athenben a divatból
 S nem hordják másutt, csak Boeotiában
 De hogyha újat vesz, felhányatik.
 A férj nem ád csalánszövetre sem.
 S a gyermekét mezitláb hagyja jární,
 Nejét multságokba nem viszi:
 Aristophanes új darabjait
 Még egyszer sem mutatta meg neki.
 Itt járt nem rég a híres Ibicus
 És hangversenyt adott. Elvitte tán?
 Dehogy vitte! Mind azzal biztatá:
 Majd Delphiben meglátja. Hát pedig
 Az útban Ibicust agyonverék,
 Zsiványok, vagy irigy criticusok.
 — Aztán goromba: úgy beszél nejével,
 A hogy Athenben nem, csak Baktriában

Beszélnek és csupán a myrmidonok.
 Cselédre, hogy ha zsémbel a neje,
 Biblisnak fogja pártját, a leánynak.
 Lencsét, babot s más tisztességes ételt
 Meg nem eszi! Azt mondja: jobbat ett
 Otthon a boldogult édes mamánál,
 Mit hallani egy asszonynak: halál!
 S hát még az, a mikor káromkodik!
 Pedig mindég teszi, ha veszt a koczkán,
 Olyankor a házat majd felveszi.
 Elkezdve Zeüsön és jó Hermeszen.
 Le mind egész szegény Herákleszig
 De még Pallasz se megy ki szárazon,
 Ugy szidja mind az apja lelküket
 Hogy azt irtózat végig hallani.
 Csak egynek áldozik: Idaliának.
 No Aphrodite nem panaszkodik;
 Libatióival mert nem fukar.
 Bezzeg tud itt nagylelkűt játszani!
 De nem a házi oltárok mögött. —
 Egyik nap Arsinoé, másikon
 Chloris, Zephissa, Elpinice!
 S ki tudná a nevét mindannyiának?
 Mindennap új csalás tanujele!
 Nem régen is a bőrövéből egy
 Kis obeliszk pottyant véletlenül ki,

Tele firkálva hieroglyphokkal,
 Miknek rejtélye meg nem érthető,
 De egy némely izé el árulá,
 Hogy azt nem irhatá más, mint Lais,
 Sőt rajtakapták, hogy Phrynének egy
 Chignonja a gallérjához ragadt
 S a purpurától, a mivel Zoe
 Kendőzi arczát, inge színt kapott,
 S még a féltékenyt játsza itthon ő:
 Nejének másra nézni sem szabad;
 Mert van csetépaté, ha rajtakapják.
 Pedig Diána légyen a tanú
 Hogy Thersitesre ő nem is kacsintott,
 Még is haeterának szidá miatta
 S képes nejét Sapphotul félteni!
 Szóval: Alcibiad egy szörnyeteg!

Mi védelmed van e szavakra vádlott?
 Kérdé az archon a deli vitézt.

Alcibiad mind erre válaszul.
 Nyalábra kapta perlő hitvesét.
 Megcsókolá jobbrul, balrul, közepén
 S aztán ölében elvivé haza
 Az archonok s a nép bámulatára.
 S ezzel a váló pernek vége lett.

K-s M-n.

NE HAGYD MAGAD

Nyomoruságos elbeszélés

JÓKAI MÓRTÓL.

III.

Egy vesztére született házi úr.

VALAMI borzasztó az, mikor egy becsületes ember azon kezd el gondolkozni, hogy hogyan lehetne egyszerre gazemberré lenni? Mikor az ember egész éjszaka egyik oldalárul a másikra forog az ágyában s nem tud menekülni azoktól a rettenetes gondolatoktól. — Minden eszébe jut ilyenkor, a mit csak hallott, olvasott.

— Hogyan hamisított egy házbirtokos telek-könyvi kivonatot, s hogy csalt meg vele egy pénzüintézetet sok ezerekig? — valaki meg hivataloszerző intézetet alapított, az ajánlkozóktul összeszedte a biztosítékot s aztán elszökött vele. — Más meg be tett hat forintot a takarékpénztárba, aztán csinált a hatos számbul hatezrest; nem vették észre, kifizették neki: eltűnt vele. — Hát a ki utánvét mellett küldözött szét ismerős kereskedőknek, szénával, téglával töltött ládákat, drága kelmék czime alatt. — Meg az, a ki nagy összegre biztosította az életét; hanem a magáé helyett egy végsőt járó mellbeteg nevét diktálta be. Az meghalt nagy hamar s ő beseperte helyette a pénzt. — Meg száz ilyen

más! — S én valamenynyinek a helyébe oda-képzelttem magamat. — Utóbb már postaszekereteket is raboltam ki és zsványbandákkal léptem orgazdai szövetségre. — Elkezdem félni magamtól, s sokszor rámjött az a gondolat, hogy elkezdjek mezítlább tánczolni a szobában, hogy aztán vigyenek el a Lipótmezőre, mint bolondot. — Nappal meg nem bírtam otthon maradni, mintha az lett volna a hivatalom, hogy mérjem meg, hány lépés a rakpart? nap-estig ott jártam végtől végig s nem tudtam menekülni attól a tépelődéstől, hogy valjon ha én most ezt a szemközt jövő urat leütném, mennyi pénzt találnék a tárczájában? — Rettegve kerültem haza, mikor aztán kifáradtam. Mindig azt hittem, hogy most azzal fogad az aszszony, hogy megint elfogyott az utolsó forint. — Várom, hogy mikor mondja? mint a hogy várja a h aláira ítelt katona a rászegzett puska végén, hogy mikor sütik már el? — De csak nem mondta. — Elmúlt egy hét, elmúlt tiz nap is s csak nem kérnek tőlem otthon több pénzt s én csak terített asztalt találtam délben este. Sőt az itcze borocskám is megjelent az asztalon: a mi nekem nagyon jól esett. Anélkül én nem tudok elalunni. Elmúlt két hét is. — Öt forintbul anynyi ideig ki nem futja. — Szeget ütött a fejembe: mi ez? Nem jót sejtetek. Semmiből nem lesz semmi, legkevésbbé kenyér. — A feleségem, meg a leányom mindig suttognak a hátam mögött: valamit titkolnak előlem. Az csak roszt lehet. A leányom szép, nagyon szép. — Hej az az istentelen Jupiter még most is aligha állatban nincs? s az én leányom már tanulta a mythologoiat! — Majd meg fojtott ez a gyanakodás. — Egy este nem ittam meg a boromat, hogy el ne alugyam. Hanem azért lefekvés után még is úgy tettem, mintha aludnám: még hokoltam is hozzá. Egyszer aztán azt veszem észre, hogy a leányom a szomszéd szobából lábújjhegyen kioson, az ajtót olyan csendesen nyitja, hogy ne nyikorogjon. Egészen fel volt öltözve. — Gvanum megerősödött. — Felforrt bennem a vér. — Hát ilyen úton szerzik az én házamhoz a pénzt? No hát majd ott leszek én is és nyugtatványozom! — Felkeltem: előkerestem a fejem alól az öreg kést.

— No ne rémledezzen az úr! Nem az úr

nyakát vágom el vele. A leányomat akartam elvágni. — Utána lopózkodtam én is csendesen. A konyhaajtó kulcslyukán át vettem észre, hogy ott világosság van. Benyitottam hirtelen s ott leptem a gonosztevőt! S hát mi bűnön kaptam rajta? — Ott ült a varrógép mellett és dolgozott egy csomó ruhán. — Így szokott dolgozni egész éjjel, félrelopva magát a konyhába, hogy engem a gép zörgése fel ne keltsen. — Az a szerencsém, hogy ő is észrevett és a nyakamba rohant; mert abban a perczen el akartam vágni a saját torkomat azzal a késsel; a mit aztán szépen kikönyörgött a kezemből. — De azóta nem kell az élet. Keserű a számban a kenyér, mintha torma volna s az orromat csavarja, attól a gondolatol, hogy ezért a kenyért a gyöngye leányomnak éjszaka kell elhagyni az ágyát, hogy azt keserves munkával megkeresse. — Mindent el tudtam viselni! Tudtam már koldulni, — csalni, — még talán rabolni is megtanultam volna; de ettől a gondolatol a fálnak megyek a fejemmel. — Már most tudja ön, hogy miért akartam azt a fekete kávé meginni, a mi úgy világított a sötétben? — Hát mit szól ehhez?

A két nyári kabátos fiatal ember nem szólt semmit, mert az most az orrát fűta; úgy elérzékenyíté ez a történet; de választ adott a kérdésre egy harmadik beavatkozó. A jámbor szerb atyafi volt az, a ki ez elbeszélés alatt egyre közelebb rukkolt a szegletből s most már beállt harmadiknak az inséges csoportba:

— Azt, hogy bolond az úr! Hiszen ha én nekem olyan szép nagy szederfám volna, mint az urnak, a melyik már ki is van próbálva, hogy megbirja a terhét; hát nem kellene nekem gyufa kávéval. Ereszsen csak az ur oda; majd megmutatom én ezzel a kóczmadzaggal mingyárt magamon, hogyan kell nagy hirtelen leszámolni a világgal?

— De biz az én szederfámra nem akasztja kend fel magát. — Hát kendet mi lelte?

— Hogy engem mi lelt? Hisz az, a mit az úr itt elpanaszolt, még csak komédia ahoz képest, a mi én rajtam esett.

— Elmenjen már innen, édes barátom! Én nálamnál csak ne akarjon különb szerencsétlen ember lenni.

— De pedig különb szerencsétlen ember vagyok! Nagyobb úr voltam én, mint az úr: házas, telkes gazda: ökröm, lovam elég: semmi adósságom. Aztán most nézzen ide rám. Ez a rongyos gúnya az enyim, meg az az üres tarsznya. Pedig még hat esztendő előtt volt husz ezer forint értékem; és mind azt kihúzta alólam — négy forint!

— Négy forint! kiálta fel elszörnyedve a másik kettő.

(Folyt. köv.)

Tallérossy Zebulon levele

Mindenváró Ádámhoz

Tekintedezs barátom uram!

PEDIG hijaba corripialya engemet miata, hogy Jozsi Madaraszt minek nem kiatunk törvinsziknek?

Had először izs Jozsi Madarasz nélkül orszaggyüilis nincs. Az olyan volna, mint szekir, zörgis nélkül, taliga, nyikorgas nélkül, szarka, farka nélkül; — nem szüksiges, nem izs kelemetes, de linyeges risze anak.

Masoczor pedig, a mi dolog meritumat ileti: — ha engemet vadolya valaki azal, hogy eskütem hamisan, had ia magam iczaka kihuzok agyabul mente-elemi bizottsagot, hogy engem regelre agyanak ki, had nizez füle közé anak, ki rulam meri ilyen karomkodast elkövetnyi. Ha menteleni bizottsag aszongya, hogy nem agya ki, én meneteleni bizottsagot ezirt a »mente leni« hozot határozatirt kihivok annyi szal kardra, a hanyan vannak; vagy levetek magamrul mandatum bekecsit s kialok egy ingben vadolo elenfilnek s aszondom, no hat gyere birkoznyi! de én azal az incriminatioval, hogy esküdtem hamisan, együt nem aluszok.

Item: ha valakit, ki nekem szemiles jo barátom, vagy partomhoz tartozó celebritas, vadolnanak azal, hogy hamisan esküte, s az akar na bebujnyi immunitas deczbundájába; kiforditanam belüle irgalmatlanul:

valamint: ha valaki, ki nem szemiles jo barátom, se nem partomhoz tartozik, — maga kivana azt, hogy ilyen gyanusitasirt kiagyanak, akor izs ara szavaznam, hogy kiagyanak ütet.

De mikor valaki se nem kedvezs barátom, se nem partombol valo csont is vir, is maga kivanya bene maradnyi immunitas bundajaba: meg kel neki engednem, hogy jusa van hozza; mert immunitasi törvin olyan jo, hogy abul ipen olyan könyü kitudnyi, micsoda szamok gyünek ki holnap a lutrin? mint azt, hogy mi a zaklatas, mi a nem zaklatas?

Nem vagyok linpuista, se etymologus, csak anyit tudok, hogy Jozsi Madaraszt, ha orszaghabzul kikirnek, az zaklatas; ha behagy nak, az zakatolas.

Ha tehat neki teczik kit esztendeig lognyi levegöben, jusa van hozza s jól teszi, ha jusat nem engedi. Én hagyom lognyi.

alázatos szolgálja

J. Z.

Hihetetlen igaz történet.

HA NEM velem történt volna meg ez a tréfa, azt mondanám, hogy ugyan törhette rajta a fejét valaki, a mig ilyen cifrára kicsinálta, de hát valóságos igaz történet ez.

Domahidy Ferencz szatmári főispánnak régi jó barátomnak kellett valami iratokat elküldenem, a zsebemben voltak, mentem be a városba; a midön épen szemközt találkozom vele. Mingyárt megállitom: »ugyan jó, hogy véletlenül találkozunk, legalább nem kell anynyi emeletre felmásznom; itt van nálam egy leveled: kérlek légy szives vedd át.«

A megszólított rám néz nagy hidegen s egy szót sem szól.

»Talán nehesztelesz rám valamiért?«

Csak nem felel rá semmit.

Nini! Domahidy Feri nem ismer rám: pedig kilencz esztendeig ültünk egymás mellett a képviselői padon, s egymással szemközt a klubban.

»Én vagyok Jókai.«

»Tudom!« felel a megszólított elpusztit hatlan hideg vérrrel

»Hát ön talán nem Domahidy Ferencz, szathmári főispán?«

Sajnálom; de nem vagyok az.«

»Úgy ezer bocsántot kérek. De ilyen hasonlatosságot nem láttam soha életemben.«

Megjegyzendő, hogy olyan szemem van, hogy a Saturnust ki ismerem a többi csillagok közül a karimájáról pusztá szemmel.

Aztán felmentem a Honba, ott egy kicsit megakadályoztam a munkatársakat a dolgozásban; s aztán elvégezve, indultam az ország-házba. Mikor az Athenaeum kapuján kilépek, épen akkor toppanik elejbém Domahidy, mint egy Deus ex machina. Messziről mosolygott rám, s ő köszöntött elébb,

»Servus Feri! Mondok neki! nézd csak, hogy jártam az elébb? Egy tökéletesen idegen úri embert fogtam el helyetted az utcán, s egy egész s peechet tartottam neki, míg észre vettem, hogy nem te vagy az.«

A megszólított erre azt mondá:

»Kérem szépen: még mindig nem vagyok Domahidy Ferencz, szathmári főispán.«

— Még az nap aztán harmadszor is összelálok Domahidyval: az már az igazi volt: — de már nem mertem megszólítani.

Ama bizonyos esizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Iványi Dani azt kívánta törvénybe tétetni, hogy a gazda tartozik a cselédjének egészséges háló szobát szolgáltatni (Valjon mit gondolt, hol hálna ezentul a kocsis? vagy a lovakat is bevinné a háló szobába?) De hogy küldenék ki azt a hálószobát a juhásznak a pusztára.

— — (Valjon ha Helfy Náczinak azt írta volna Kossuth, hogy tegye le azt a cziprus ágat Deák szirja tetejére, felmászott volna vele a kápolna kupolájára is?) Fel biz az.

— — (Hallja kend, én arra a szultán pofozkodására nem adok semmit. Mert vagy hazudott az a miniszter, a mikor azt mondta, hogy pofon verték, s akkor nem igaz az egész; vagy pedig igazat mondott, s akkor megérdemelte, a mert kibeszélte, a pofont.)

— — (Olvasta kend Mocsáry beszédjét a közoktatási törvény dolgában? az aztán a derék ember!) Az ám valóságos kalvinista ultramontán.

— — Aztán legyen itt valaki miniszter! Tavaly nyáron mind azért küldöztek deputatiokat az új pestiek a miniszterre, hogy nyitassa ki az új pesti gátat, hogy szabadon jöhessen hozzájuk a víz; ugyanakkor a sorok-

sáriak azért folyamodtak, hogy ne zárassa el a soroksári Dunaágot, hogy ők is kapjanak a vízből. Most meg az újpestiek folyamodnak a miniszterhez, hogy nyitassa ki a soroksári gátat, hadd folyjon el ő tőlük a víz a soroksáriak nyakába s most meg a soroksáriaknak nem kell a víz. Ha van, az is baj, ha nincs, az is baj.

— — (Hát báró Rodich rábeszélte e már a bosnyákokat a hazatérésre?) Nem is beszél az rá soha. Mint mikor az egyszeri falusi kisaszszonyt nagyon erősen karazirozta a legátus; fenhangon azt kiáltotta: »ugyan ne izéljen!« sűgva meg azt mondta: »de csak izéljen.«

— — (Szép gyerekek ezek a küldiplomaták ott Bécsben, a kik ellopják ő felsége asztaláról a m a p p á k a t.) Ezekkel is úgy kellene tenni, mint Borbély Gyula korteseivel, a kiknek a főispáni ebéd után mindig ki kellett keresni a csizmaszáraikat, hogy nem dugták e el az ezüstkanalat, a mivel ettek?

— — Ad vocem »ezüst« tudod e már, hogy az ezüstpénz elé:téktelenedik! Akkor Magyarország elmondhatja, hogy nem adom száz forintér, hogy nincs ezüstöm.)

— — A 48 előtti kortesvilágban tanui voltunk, midőn egy kortesvezér a főispánnal szemben, ennek intő szavaitól mintegy áthatottan fejét helyeslőleg hajtogatta; hátra tartott jobb kezében levő fővegével pedig a mögötte álló korteseknek ellenkezőt intett, hogy kiabálják: nem engedünk! Igy tesz most az orosz is, mig a lázongó déli szlávokat egyfelől izgatja; másfelől a hatalmassági kollegákat az ő békés szándokai felől biztosítja. Az orosz medve hajlong a kollegák előtt; a herczegovinaiak mögötte kiabálnak: nem állunk rá!

Ki parancsol?

A paksi cigány viskója tetejére mászott az árviz elől, várván a mentő csónakot.

Nagy sokára jött ez. A cigány sietteti őket: »jöjjenek már, mert mindjárt fölgyujtom ezt a házat.« — Ennek a tüzes cigánynak az apja 48-ban, mint nemzetőr ott volt a szent tamási táborban. Mikor a ráczok lödöztek a tolnai nemzetőrökre: a cigány oda megy őrnagyához: »ugy-e, az ur parancsol itt?

— Meghiszem azt! — válaszol ez

— No hát parancsolja meg azoknak ott, hogy ne lövöldözzenek, mint a bolondok.

A KESER-

Nagykövet. Felséges úr! Itt hozom a nótát!
Padisah. Notát? Banknótát! Soha jobbkor! Épen azzal foglalkozom, hogy pénzt csináljak;
de kutya nehéz munka!

Nagykövet. Felséges úr, ez nem banknóta, hanem a nagy hatalmak nótája.
Padisah. Elmégy mingyárt, vagy a frakkodból szelek le egy coupont!

VES NÓTA.

Nagyvezér. Felséges úr. Itt hozom a nótát.
Padisah. A lesz jó most ebéd után. Itt a hegedű. játszd el rajta. Majd az odaliskok tánczolnak hozzá.

Nagyvezér. Felséges úr. ez nem olyan nóta, a mit el lehet hegedűlni; mert ez a nagyhatalmak nótája.
Padisah. Majd megmutatom én neked mingyárt, hogy el lehet hegedűlni!

Ez lett volna jó vallató bíró.

EGY szép napon beállit K. hires kállai ügyvédhez Rebel Hozenschlitz korcsmáros, s elő adja neki keserves panaszok között, hogy egy ecsedi ember, Gaj István ki neki 200 forinttal tartozik, a centratust eltépte és most az adósságot tagadja. — Az öreg úr megnyugtatta Rebel borkeresztelőt, hogy csak legyen türelemmel, majd meg szerzi pénztét.

Az öreg úr ismerte jól az ecsedi embert s tudta, hogy annak az enyém s tiedről ugyan homályos fogalmi vannak, a lelkiismeret dolgában sem igen scrupulosus, s képes minden perczben hamisan megeskülni. Biróság elé tehát az ügyet nem szabad bocsátani, mert akkor a zsidó vallja kárát.

Magához rendeli tehát Gaj uramat s még 2 tanuját, kik erősítették, hogy tulajdon szemeikkel láttak, mikor Rebelt kifizette Gaj. Ugyancsak akkora a zsidót is magához citálta két más'k zsidóval együtt.

Megjelenvén mind a hatan, a zsidókat jobbra, a parasztokat balra egy szobába küldte; előhívja aztán az első tanut s egyikét a két figurancs zsidókak s confrontálva őket, kérdi:

»Kend látta, hogy Gaj kifizetett 200 frtot ennek a becsületes embernek.«

»Igen is kérem alássan.«

»És az a másik ember is látt?«

»Igen is.«

»Khérem oláson a thekhénthetes fiskhális óhr, no khem nem fizetthe egy grajczár sem!«

»Micsoda?! Nem fizette?! Hát még tagadni mered, Jordán!«

»Hiszen khend nem ishméri enghem!«

»No biz tán nem is te tépted el a kontrektust.«

»Meg esküszik kend arra, mit most állitott?«

»Igen meg.«

»Jól van akkor bevégeztük, menjenek az előszobába.«

Azután következett a másik zsidó, a másik tanuval. Ezek is szembe álltak hasonló eredménnyel. Végre behívta a zsidókat s az adóst tanuival együtt s kérdé, hogy mégis állitják, hogy Gaj kifizette Rebelt? A parasztok most vették észre, hogy az öreg úr túl járt az eszükön, elpudeálta magát Gaj uram s beismerte adósságát, de meg nem állhatta, hogy a foga közt ne szidja. Mégis csak legtöbb az esze az úrnak, hanem a mirigy essék abba a sok jordánba, hogy mind olyan egyforma!

Megoldás.

A nagy szél kidöntötte a község udvarán álló eperfát. — Erre legott összeültek a község fejei, s két óra hosszat tanácskoztanak azon, hogy mire kék hát azt a ledölt fát használni? Megunta végre e hösszas vitatkozást az asztalfőn ülő pohos Miska bácsi, s felcihelődvé helyévől, illő köhintés után imigyen oldotta meg a gordiusi csomovává vált tanácskozást:

— Há'szen kérem alássan már minek tanácsko-zunk mi itten olyan sokat arról, hogy hát avval az eperfával mi legyen történendő? Mert én hát kérem alássan ugy tartom, hogy jó lesz az ha nem másnak, hát va-lam i n e k.«

— Ugy van bizony, kendnek Miska bácsi igaza van!
És a gyűlés teljesen megnyugodva feloszlott!

Hol lehet látni szamarakat.

Két érdemes szamar elvezett egykor T**-án, s tévelygésük után végre is a nemes város örző kezeibe jutottak. — Ki lőn tehát dobolva, hogy a tulajdonosak jelentkezzenek, a mit következőleg hoza köztudomásra a város dobosa;« A kik a szamarakat meg akarják nézni, azok jöjjenek fel a városházára.«

Első személy.

Szokásban van T**-án, hogy az ökröket alkonnyatkor mind a város főutczáján hajtják végik. Interpellálta ezért a város bölcs senatorát egy idegen uri ember, ki sehogy sem bírta felfogni, hogy honnét származhat Tapolczán az ökrök e nagy szabadalma?

— Hja uram, nem lehet az másképen, — viszonz az interpellált, — mert hát már itt T**-án első személy az ökr. mert bizony hát az után él az ember!«

Azt hitte: az ördög.

Egy füstfaragó, a szomszéd faluból hazafelé menet, látja, hogy az előtte lassan haladó kocsin a kocsis elnyulva mélyen alszik. Minden szó nélkül, létrájával fölkuporodik a kocsira. Egyszer a kocsis mámorából fölébred, megpillantja a fekete kéményseprőt, megijed, s rémitőn elkezd a lovak közé csapkodni. A kéményseprő fölszóial: »Minek hajtja kend ugy azokat a lovakat?«

A kocsis némileg magához térve visszaszól: »hát maga ember?«

KEDVES VENDÉGEK.

Házi gazda (észreveszi a tükörből, hogy a háta mögött a vendégei lopják a hadi térképeket meg az Uchatiusokat.)

Mondhatom, hogy gyönyörű vendégsereget fogadtam be, a házamban.

Furesa comparatió.

A 60-as évek elején Gy . . . egyik külvárosában egy szerény kis bolt ajtaja fölött ily feliratu czim-tábla volt látható: »M a n d e l g u t ;« — a név előtt és utána pedig két hatalmas oló figurált, mint az érdemes névtulajdonos nemes mesterségének hű symboluma. A mi Mandelgutunk tehát s z a b ó, — mellesleg mondva: Izrael ivadéku, — meg is érdemelte nevét, mert csakugyan derék jó kis ember volt a maga nemében; tudott szépen mosolyogni, nyájaskodni, — udvarias és szolgálatkész volt, egész — a kontó kézbesítés- vagy elküldésig. De minden személyes jósága mellett is az ő legnagyobb érdeme abban rejlett, hogy igen csinos felesége és duzzadt teli erszénye volt, mely nem megvetendő körülmény fölötti öröme, önelégült arczából fényesen kisugárzott. Már ennyi jó tulajdonsága mellett, könnyen megbocsájtható volt azon egyetlen csekély hibája, hogy jó magyar nadrágot épenséggel nem tudott varrni; mert vagy egészen kiszabta belőle az embert, hogy még spanyol szorító-öltönyül sem lehetett fölrsófolni; vagy pedig — török bugyogó mintájára — oly bő lefegőre csinálta, hogy a megrendelő végkép elveszett benne, ha csak maga mellé zsellért nem fogadott! De erről maga sem tehetett, ez már fátuma volt, hogy a magyar »kimondhatlant« nem tudta annak rendje-módja szerint kifundálni. Hja! okos embernek mester a neve, de azért mégsem lehet valaki mindenben jeles, mert a fény mellett ott van mingyárt az árny is. — Elég az hozzá, egy szép reggelen megtörtént, hogy midőn a bolt ajtaját fölnyitogatva körülnézve: roppant meglepetésére azt veszi észre, hogy czim-tábláján tegnap óta — a fölirat megszaporodott ilyformán:

a Mandelgut után következett:

»Weibel besser«

»Beutel am bessten«

és: nur die Hosen sind infam schlecht
u: nix nucz.

Szegény kis ember! majdnem hanyatt vágta magát, ezen — firmájára nézve részint hízalgő, részint derogáló — inscriptióra, és nem sok fejtörésébe került neki ösztönszerűleg kitalálni, hogy ezen malicziózus éjjeli czimpingálás csakis a nebulo diákoktól származhatott, a kik ugyan — a szép asszony kedvéért — buzgó kundtschaftjai, — de az elfucsolt nadrágokért — tréfás boszuállói voltak.

Egy szerkesztőnél.

»Könyvet csináltam; uram, írja meg hát,
Hogy nap vagyok a tudomány egén.
S majd önnek ezt szívbéli köszönettel,
Meleg szava k k a l hálálom meg én.«

»Elhiggye kérem, sajnálom nagyon, de
Esdő szavára nem hallgathatok.«

»Oh jaj, ne mondja, — és ugyan miért nem?«

»Én nyugtával dicsérem a napot!«

Hajnal István.

Irodalmi érdem.

Iskolában, kis leányok, széksoraikban állva mind föltartják ujjokat.

Tanítónő: Mi az? szilvafán terem; gyümölcs; szilvamaag van benne?

Kis leányok: valamennyien egy szájjal: »Szilva.«

Tanítónő: Igaz jól van! Mindnyájtok neve ki lesz írva az ujságban. — S csakugyan úgy lesz; a megfejtők közt van: öt Paula, tizenegy Kornélia; három Antonia, két Leokádia, hat Orsolya.

Mily olcsó most a dicsőség!

A tehén bőgésű harang.

Messze vidéken híres volt szép és kellemes hangjáról S. könség harangja; büszke is volt rá a gyülekezet apraja-nagyja, annyival is inkább, mivel saját költségükön, — áldozatok árán szereztek meg tornyuknak eme kiváló diszt. — Egy faluba, épen akkor, midőn a templomba hivatató érc nyelve megszólított, hajtott be egy vidéki s kellemesen lévén meglepetve, egy közel állóhelybeli atyafinak mondja:

»Ugyan csak szép szavu harangjuk van, földi, ritkitja párját.«

»Meghiszem azt, felelt büszkén a megszólított, de azért van ám olyan szép hangja e harangnak, mert az én tehenem bőg ki belőle!«

»Oh! kend tréfál, már aztán hogyan is lehetne az?..

»Hát csak úgy, hogy mikor a harangot szereztük, kivetették minden családra és lélekre a taksát, hogy mennyit kelljen fizetni; nekem kész pénzem nem lévén, égy jó tehenemet kellett eladnom, és annak az ára majdnem egészen beleritt; azóta mikor harangoznak, úgy tetszik a fülemnek mindig, mintha csak azt a szép bőségű tehenemet hallanám! Nos tehát, most már tudhatja, hogy mért szól oly szépen ez a harang »nekem« és ezzel egyet rántva dolmányán, önelégülten ballagott odább az atyafi.

Per analogiam.

A képviselők háza elhatározta, hogy a gyógyszerész elhunytával a személyes jogositvány az özvegyre s kiskoru gyermekeire száll. Az ügyvédnök, orvosnök, papnök s a t. özvegy nők, néhai férjük hasonló személyes jogositványaik átörökölhetését fogják kérni, azon ígérettel, miszerint ügyekezni fognak a jogositvány gyakorlataira minél derekabb legényekről gondoskodni.

Hogy jelentkezett ügyvédnek.

Az 50-es években az ügyvédségnek osztrák mód szerint történt rendezése alkalmával értesítettek az ügyvédek az akkori császári királyi törvényszékek által: hogy a mennyiben az ügyvédséget ezentúl is gyakorolni kívánák, ezt meghatározott határidő alatt bejelenteni kötelesek. Ezen hivatalos felhívásra a B. Gyarmati császári kir. Törvényszékhez T** ügyvéd, ki néhány év előtt már elköltözött a »Corpus Juris« összeállítójához, a megyei levéltárban most is feltalálható következő nyilatkozatot küldte be:

»Császári Törvényszék«!

Hogy én Sz. ...i. és T.i Ferencz ekesarvát tartotta édes apám nyomorult Isten áldotta ipra által egész a prókátorságig hiven felneveltetett, arra igaz hitet is tett, de sőt fejedelemnek annak idején sikerlendő reversalist is adott, azt a részemről köztudomású művet, melyek mások oly idők mint akkor én valék lyánka menyeseke puska kártyával portyáztak el — ne tegyem, — arról ugyan Herko pater Uram sem beszél le, de még A. Gy... fiamat sem, hogy ha teli arany katlanba botlanék is.

P. k. . .
hites ügyvéd

Széksértés.

Sz. s város képviselő testületének egyik tagja — előkelő ácsmester — neheztelését fejezte ki a városi közgyűlésen, az iparos osztály tagjainak községi hivatalokra alkalmazása iránt; neheztelését következő észjárással tolmácsolva: »bizony már annyira megyünk, hogy a becsületes mestere mbert kiszólitják a kerekszékből

(interpelláló szerint a kiszóllított, pénztári ellenőrül alkalmazott csizmadia mester lévén.) Képviselőnek eme méltó megbotránkozását egyik képviselő társ — csizmadia mester — a mennyiben ez által a csizmadia kerek széket megsértve látja, széksértésnek veszi és a tisztí ügyészt felhívja, előtte szóló képviselő úr ellen, a széksértés bűnének megállapítására.

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

Levél.

Bécs a postabélyeg kelte

Tekintetes Úr!

Mi helyben az első és legnagyobb divat és selyemgyári raktárt tartván, engedelmeskedünk egy első Postabivatalknak alkalmára Önt szépen megkérni; avval jövő kártyákat és jegyzéket a mi legjáratosabb cikkelyekel ilyen Uraságokhoz eljutni a melyek Ön gondolata után hasznát fognak venni.

A szándék ezen kártyák terjesztése legven nekünk új vevőket; és Önnek a százalék hasznat hozni, melyett mi a mindannyiszori összegtel minden magányos rendelés után 5% az Ön fáradságáért hatáozunk és Önnek szintén megígérünk.

Igen örvedünk kegyednek sokszor ilyen százalékot át küldeni és még megjegyezzünk, hogy mi valamely rendeléseket az Ön érdeke vége csak posta-utánvétel alatt kivezetünk.

Ha több kártyaszám tetszik a tisztelt levélszerinti értesítést kérjük.

Mely tiszteléttel
Wilhelm Jungmann und Neffe
Stadt, Salvatorgasse 3 Nr. 5.

Nyugta.

48 krról a melyet Dorezi S-tól a Balatai M* tartozásában a melyet évektől tartozott az pak námlitézménye mellett ezen tartozás kifizetési ideig kinem adatattot hanem mindamellert nagyon esodálkozom hogy az önkimenetel mellett nem mert hozzám bejünni ezt bizony nem képzeltem volna hanem mégis az igazságos krajcárnak elveszninem szabad, így a pak a kezembe került akkor muszálykép kellett-e ezt kifizetni — Sárospatok 1876 márczius 8-án.

Vohl Áron.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

Bordal (Voss után) Gengőcske. — A »Hideg ellen« irt versből közöljük a következő classikus strófát:

Oh Istenek, szánjatok meg,
Eugen fagyos teremtményt,
Ki itt diderg majd meg nem fagy
Tehetetlen pityerként.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Stáció utca 90-ik szám alatt.

Budapest. 1876.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Atheneum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

egyedül

LÁNG LIPOT ÉS TÁRS.

I. nemzetközi hirdetések felvételi irodájukban, Budapesten
Fürdő-utca 1-ső szám.

Rajzolja

JANKÓ.

Metszi

POLLAK.

2 képzett mezőgazda

egy helybeli intézetnél mint becsmester alkalmazást talál. Fizetés 2000 frt., és 2—3000 frt biztosíték kívánatik Bővebb felvilágosítást ad **S tránsky** bizományi üzlete, Zrinyi-utca 3 a 3 korona-utca sarkán, Budapesten.

Rugany-gyártmányok.

Vizmentes esdőltönyök.

Bő fekete, mindkét oldalán hordható kabát, barna bélessel, ujjakkal és fejjedével.
38" 42" 46" 50" 54" hosszu
frt 7.50, 8.—, 8.80, 9.50, 10.50.
Eros fekete kocsizó-köpeny, ujjakkal és fejjedével, 46" 50" 54" hosszu
frt 12.—, 13.50, 15.—

Élegans felhér és világos külsejű öltönyök és köpenyek 15 frtól 30 frtig.
Lovaglási lábszárfelek párja frt 3.50, gombolva való rugany-kamassik párja 3.60—4 frtig.
Matru és fia legjobbaknak bizo yult **londoni gyermekszoptató szilkei**, eredeti dobozban fejecskével frt. 1.—

Vizmentes rugany ágybetétek gyermekek és betegek számára, nagyságuk szerint 90 kr., frt 1.50, 1.80, 2.25, 3.— 3.75.

Anyamellvédők db'a 40—80 kr.
Anyatejfelek 85 kr. frt 2.20.

Körtealaku, nagyobb állóvet- és **anyaméh-fecskendők** 5 nagyságban, frt 2.50, 3.75, 5.—, 4.50.

Hu és fia legjobbaknak bizo yult **londoni szivattyus állóvet (Clystier) fecskendők** frt 3.60, 4.— 4.50.

Léggel tölthető ruganypárnák, fecspárnák 4.50—8 frtig, gombólyú és szegletes ülőpárnák 3.75—8 frtig, nyakkoszorúk, piletetek stb.

Vizelő-édények, vizelő-recipientek hólyaggyengeségben szenvedők számára, s egyéb sebészeti eszközök, minden nagyság **rugany-labdák** és sok egyéb tárgyak.

Gehrig testvérek berlini gyógyszerészek és úrvári szállítók **gyermeki fogászati elmozdító villanyos bárszoy nyakszalagjai** hathatósan bizonyultak, mely enyhíti a fájalmat, és sikeresen eltávolítja a nyugtalanságot és fogórköket. Darabja 1 frt.

KERTÉSZ és EISERT Budapest, Dorottya-utca 2. írásbeli megbízások gyorsan teljesítettek. Arjegyűzek bármertve.

Egy megnyerő fiatal özvegy nő

óhajtaná mihamarabb állomásba jutni, p. o. mint társalkodónó, nagyobb üzletbe mint árusnó; Gazdasszonynak helyben vagy vidékre, az utóbbi minőségben már több éven által szolgált.

Levelek intézendők, vagy bővebb tudomást szerzethetni **Budapest II. kerület, bécsi kapu-utca 570 sz. Mária szobor téren.**

KUBANYI JÓZSEF, 1-ső magyar tudakozó irodájában.

Kinek Budapestről

valamire szüksége van.

Vidéken lakóknak, kiknek Budapesten bármily nemű üzleti vagy családi ügyet kell rendezniök, árúk vagy egyéb czikkeket tételül vagy eladását akarják eszközölni, bármily tárgyú udósítás, felvilágosítás- vagy értesítés megszerzését óhajtják, a személyes ide-utazásban azonban akadályozva vannak, vagy pedig az utazás nehézségeit, idő-vesztését get és uti-költséget meg akarják gazdálkodni, ügyeiket azonban mégis jól és biztosan szeretnék elintézni, azok megbízásait kivétel végett forduljanak teljes bizalommal levél útján alulirothoz. A beérkező megbízások azonnal beérkezésük napján a legjobban elintéztetnek, s a t. cz. megbízók az eredményről rögtön értesítetnek. Oly megbízásnál, hol valamely **vétel** forog szóban, a legjobb és legolcsóbb forrás lesz fölkeresve, és az illető tárgy utánvétel mellett elszállítatik. Oly megbízásnál pedig mely árúk vagy te rmékek **eladására** vonatkoznak, a beküldött czikkre legmagas napi áraikon lesznek elárusítva.

Azon reményben. miszerint a t. cz. vidéki lakosság bármily nemű becses megbízásait alulirothoz fogja intézni, hol kívánatra a legszigorubb titoktartás is biztosítatik, a megbízhatóságról bizonyítványokkal is szolgálván.

Egy megbízásért az illeték 1 frt o. értékben van megállapítva, a mely a levélhez is mellékelthetik. Levelek a következőleg czimezendők:

TAUBER N., 3 dob-utca 17 Budapestén.

Felhívás szülők- és gyámokhoz.

Vagyonos árva gyermekeit, **sőt olyant is, kinek nevelését szülői bármiknál fogva idegen, de jó és lelkiismeretes kezekre bizni óhajtják,** — örökbe fogad és saját gyermeke gyanánt felnevel egy gyermek nélküli család, kinek neve mint paedagognusé, a birodalomban igen előnyösen ismeretes; tehát előre is teljes garantált biztosít.

A feltételek egyszer mindenkorra közösen állapíthatók meg. Szigorú titoktartást biztosít az illetékes társadalmi állása, azért az érdekeltek teljes bizalommal fordulhatnak hozzá.

Ajánlatok elfogadtatnak e czim alatt: „**Avis für Vormünder 100.**“ **Láng Lipót és társ. 1. nemzetközi hirdetések felvételi iroda. Budapestén, fürdőutca 1. szám.**

Ajánlatos különlegességek.

Encrier-magique a legújabb kimeríthetlen francia **csoda-téntartató,** mely időrolldőre tiszta vízzel töltetvén fel, ékeken keresztül folyvást a legrövidebb iró- és másoló-téntát adja. Iskolai és gyakorlati használatra való kisebbek 60, nagyobbak 75, nagyok 75, kitűnő uti téntartató 75, diszegeknek az irászatl számára 1 forint 40 kftól 4 forintig.

90 kr. az eddig igent nem mult kítűnő Petroleum éjjeli mécs, teljesen füst és szagtalan, gyakorlati kézi gyertyatartó, mely járkalás közben a gyertya elalvását és ruhak becsegesését gátolja.

1 ft. 80 kr. egy Hongour d'apartement vas és cilindri üveggel ellátott igen gyasztiszta és gazdaságos; elegansabb állításnak 1 ft 20 kr., 1 ft 5 kftól — 2 frtig.

1 ft. 80 kr. egy Hongour d'apartement vas és cilindri üveggel ellátott igen gyasztiszta és gazdaságos; elegansabb állításnak 1 ft 20 kr., 1 ft 5 kftól — 2 frtig.

3 ft. 50 kr. az ezüst-leme-elt angol gyertya-refector, mely fokozott mertekben s központosítva véli a gyertya világosságát egy pontra

2 ft. 20 kr. az ugyanon feltalalt asztalikest és egyszerű gépecske. 1 doboz tisztítópor hozzá 50 kr.

1 ft. 90 kr. Perry és társai londoni patentált gépműves dugaszhozója, mely eddig el nem ért tökéletes módon minden erőtétés nélkül húzza ki a legmakosabb dugót.

1 ft. 80 kr. egy francia biztonsági lakat utitaskák számára, melynek új kítűnő szerkezete az alkulcsesall felnyitást lehetlenné teszi. Két nagyobb neme ajtknak 1 frt 25 kr és 1 frt 60 kr.

10 ft. a legújabb parisi Lancas-ter fűvő sétabút-égygyer, melyvel sörrelt madarakat, golyóvaj czéblá s hozzá készült rakétákak gyönyörű tűzijátékok lehet lóni.

1 ft. 85 kr. az új Barocop, mely előre biztosan jövel, egyszerűsmind hőmérővel is ellátott légmérő (barometer).

20 kr. Harbott új torogó készüléte a petroleum lámpa-vegek elpattanását akadályozó.

50 kr. egy angol Patent-Boxer, zsebben hordható biztos védőfejgyer.

40 kr. egy R-volvcr aprópnéztartó, czélészter és érdekes új tárgy, rugó-szerkezettel.

60 kr., 80 kr., 1.40, 1.80 a legjobbacél díó- és mogyoró-török.

1 ft. egy angol Patent-Boxer, zsebben hordható biztos védőfejgyer.

1 ft. egy eredeti magyar paplő vadász-sípka. Fejbőség közle-ke-kéretik.

Számtalan ilyenmő udonságok rajzai- tartalmazó arjegyűzek bármertves beklldését kívánatra ajánlják.

KERTÉSZ és EISERT Budapestén Dorottya-utca 2. sz. írásbeli megbízások utánvét mellett gyorsan eszközöltenek.

Hirdetmény. A pesti h. e. takarékpénztár egyesület évi rendes közgyűlése

f. é. ápril hó 1-ső napján d. u. 3 órakor fog az intézet helyiségében megtartatni.

Tárgyai:

1. Igazgatói jelentés.
 2. Az 1875-ik évi forgalom és mérleg közzététele.
 3. A tiszta jövedelemlrőlí rendelkezés.
 4. Tíz igazgatónak és hat felügyelő-bizottsági tagnak választása.
 5. Választmányi előterjesztések és azok feletti határozat.
- Mely közgyűlésre a t. részvényesek azon figyelemzettel hivatnak meg, hogy az alapszabályok 16. §-a értelmében szavazati jogát csak személyesen megjelenő oly részvényes gyakorolhatja, kinek részvénye 1875. év utolsó napjáig névtervén iratott, és a közgyűlést megelőző nap déli 12 órájáig a társaság pénztáránál szelvényeivel együtt letétetik.

Kelt Budapestén, a választmányának 1876. évi martius 15-én tartott üléséből.

Magyar László, titkár. (Utánnyomat nem díjazatik.)
Hajós József, igazgató.